

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 635—636

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΖ.

Τηλ. 628.280

15 Ἰανουαρίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Γραφεία Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τὸ κλέος καὶ καύχημα τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας κατερχόμενοι πρὸς τὸν χῶρον τῆς καταδύσεως.

Καὶ οὕτω ἢ πρὶν περὶ τοῦ προπατορικου ἁμαρτήματος ἀνθρωπότης, ἀνορθοῦται, «ἐν Ἰορδάνῃ καὶ Βαπτίζομενος τοῦ Κυρίου», καί, κατηλλάγη μετὰ τοῦ ἡμιουργοῦ. Ἡ φλογὶν ρομφαία, ἡ ἀποκλείσασα τὴν πόλιν τοῦ Παραδείσου ἤρθη. Ἐνίκησεν γάρ ἡ φιλάνθρωπία τοῦ Δεσπότη τοῦ Κυρίου τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ καὶ ἀπεγράφημεν ἡδὴ διὰ τοῦ Βαπτίσματος, ὡς τέκνα Αὐτοῦ, ἔχοντα τὴν προσαγωγὴν πρὸς Αὐτὸν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀναφορὰν πρὸς Αὐτόν. Διὸ καὶ περιχαρεῖς καὶ συγχεκινημένοι ἀνα-

δοῦμεν σήμερον: «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε, ἀλλήλουϊα.»

Ἀπειρον τὸ Θαῦμα! Ἀπροσμέτρητος ἡ Φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου! Δὲν ἠρκέσθη ὁ Κύριος ἵνα ἐκ Παρθένου Μητρὸς γεννηθῇ καὶ ἀπολύτῳ ταπεινότητι! Ἀλλὰ καταδέχεται καὶ τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰορδάνου ἵνα σήμερον ἡ ἀνθρωπότης καθαρισθῇ παντὸς ρύπου καὶ κηλίδος. «Μέγας εἰ Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξουκρέση πρὸς Ἵμνον τῶν θαυμασίων,» ἀναβοῶμεν μετὰ τοῦ ἡδυφθόγγου ἱεροῦ Ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁρῶντες δὲ τὴν ἄκραν τοῦ Σιτιῆρος ταπεινῶσιν ἐν τῷ Ἰορδάνῳ, πληροφοροῦμεθα, ποία ἡ θάσις τῆς δημιουργίας μιᾶς πλήρους κατὰ Χριστὸν προσωπικότητος.

Ἡ ἐωσφορικὴ ἐπαρσις, ἥτις νεκρώνει τὴν σεμνὴν αὐτογνωσίαν τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπεικονισμὸν τούτου ἀπὸ τὸν Μέγαν Ταπεινὸν καὶ Καθαρώτατον Κύριον.

Ἡ ταπεινώσις καὶ ἡ πλήρης καὶ ἀκραιά ἀνα-

γνώρισις τῆς ἀμαρτυλότητος ἡμῶν, ὁδηγεῖ ἡμᾶς, ὡς τὸν Ζακχαῖον καὶ τὸν Τελώνην καὶ τὸν συσταυρωθέντα ληστήν, ἐγγύτατα τοῦ Ἐξοφλητοῦ τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρτημάτων καὶ δικαιοῦναι ἡμᾶς.

Διὰ τοῦτο, τὴν εὐσημιον καὶ πανίερον ταύτην ἡμέραν, καὶ ἢ ὁρῶμεν νοερώς τὸν Κύριον κλίνοντα τὴν ἁγίαν Αὐτοῦ Κεφαλὴν ἐν ταπεινώσει πρὸ τοῦ Μεγάλου Ἐρημίτου καὶ Προδρόμου, ἐπιβάλλεται ἡμῖν, τοῖς πιστοῖς καὶ ἀφωσιωμένοις τέκνοις τῆς λαμπροτάτης καὶ ἀνοθεύτου Ὁρθοδοξίας ἡμῶν, ὑπὲρ ἧς τεσσαράκοντα ποῦ, ἔτη ἀγωνιζόμεθα, ὑπὸ τὴν Ἱερὰν Σιὰν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, νὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ διὰ τὴν κατὰ Χριστὸν προσωπικὴν ἡμῶν τελείωσιν καὶ ἀναπύρωσιν τοῦ Ὁρθόδξου ἡμῶν Φρονήματος. Διότι ἀγωνιστὴς χωρὶς σταθεράς πεποιθήσεως, ΟΥΔΕΝ ΕΣΤΙ.

Ναί, τίμοι τῆς ἁγιοτάτης ἡμῶν Παρεμβολῆς, Ἀγωνισταί.

Οἱ Ἱεροὶ καὶ μεγάλοι ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἀγῶνες τῶν ἁγίων καὶ Θεοφόρων ἡμῶν Πατέρων ὑπὲρ Χρι-

Ὁ «πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς» πλαισιῶν τοὺς Ποιμένας του μετ' ἀφοσιώσεως ἔδωκε καὶ πάλιν ἐφέτος τὸ παρὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας παρὰ τὰς δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας.

στοῦ, ἐπιβάλλουσιν ὡς ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην καὶ ἐπιβεβλημένον ἡμῖν λίαν καθήκον, τὴν ἐν ταπεινώσει πάσῃ, ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ, ἀφοσίωσιν πάντων εἰς τὴν ἀγιωτάτην ἡμῶν Ὁρθόδοξιαν ἥς τὸ Ἱερὸν Λάβαρον παρέδωκαν ἡμῖν τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἀγιώτατοι Ἱεράρχαι, Ὁσιώτατοι ἀσκηταί, μοναχοὶ καὶ ὁμολογηταί καὶ ἀπειροπληθεῖς Πρόμαχοι Αὐτῆς, θεοαπεισιμένον εἰς τοὺς καινουργοὺς αὐτῶν ἰδρώτας, τὰ πύρινα δάκρυα καὶ μαρτυρικὰ αὐτῶν αἱματα μετὰ θερμῶν προσευχῶν καὶ ἱκεσιῶν.

Ἰδοὺ, ὁ ἐπὶ τὰ Ἱορδάνεια Ρεῖθρα Κύριος, παραγγέλλει ἡμῖν: «Βλέπατε, ἀγρυπνεῖτε, ὃ δὲ ὑμῖν λέγω, ΠΑΣΙΝ ΛΕΙΩ». (Μαρκ. 13, 12).

Γενναῖοι καὶ ἀτρόμητοι κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον φρόνημα ἀδελφοί! Ἄς προσπαθήσωμεν ἵνα μὴ ἔχωμεν τὸν φόβον τῶν ἐπιδιωκόντων νὰ θλάψωσιν ἡμᾶς, εἴτε ψυχικῶς, εἴτε σωματικῶς, διὰ τῆς πνευματικῆς πανοπλίας, ἣτις, ὡς «ὄψρεά Κυρίου» προσφέρεται ἐνὶ ἐκάστῳ ἡμῶν. Καὶ ὅσον ποτὲ ἄλλοτε ἔχομεν, ΣΗΜΕΡΟΝ, ἀνάγκην τοῦ τοιοῦτου θωρακισμοῦ καὶ ὁπλισμοῦ ὅποτε ψευδοπροφῆται καὶ ψευδαπόστολοι περιέρχονται τὴν Ἑλληνορθόδοξον χώραν ἡμῶν, ἵνα ὑπονομεύσωσιν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, τὰ Δόγματα καὶ τὰς Ἱερὰς τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεις.

Συνιστῶμεν ταῦτα κατὰ τὴν εὐσημίον ταύτην καὶ μεγάλῃν ἡμέραν, διότι παρατηροῦμεν μετὰ διακαρδίου λύπης ὅτι τινὲς τῶν χριστιανῶν ἡμῶν, πειράζονται ἐκ τῆς ἐπιφανειακῆς αἴγλης τῶν ἐκκοσμημένων ἐκκλησιῶν, ἐγγύς, ἤ, μακρὰν εὐρισκαμένων καὶ πειρώνων ἀδυσανίστως καὶ ἀφελῶς πολλάκις νὰ συγκρίνωσιν τὰ ἀσύγκριτα, λησμονοῦντες ὅτι ἀπὸ αἰῶνων πολλῶν, ἡ ἀγιωτάτη ἡμῶν Ὁρθόδοξις ΒΑΛΛΕΤΑΙ ΖΗΛΟΥΤΥΠΩΣ ΚΑΙ ΕΝΤΕΧΝΩΣ, ὡς κατέχουσα ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἄς ἀκούσωμεν τὸν Ἀπόστολον Πέτρον λέγοντα: «Καὶ τίς ὁ κακώσων ὑμᾶς, ἐάν τοῦ ἀγαθοῦ ζηλωταὶ γένησθε;... Τὸν φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε, μηδὲ ταραχθῆτε, Κύριον δὲ τὸν Χριστὸν ἀγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἑτοιμοὶ δὲ εἰς ἀπολογίαὶν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος».

Ἀλλὰ καὶ τὸν Παγκόσμιον Χριστοκέρυκα ἄς ἀκούσωμεν προτρέποντα ἡμᾶς: «Ταῦτα ὑπομνήσασθε διαμαρτυρόμενοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὰς θεδήλους κενοφανίας περιστασοὺς ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας! Καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γάγγραινα νομὴν ἔξει».

Τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ Παύλου ὁμολογία καὶ προτροπὴ πρὸς τὸν ἡγαπημένον αὐτοῦ μαθητὴν Τιμόθεον εἶναι:

«Διαμαρτύρομαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ, τοῦ μέλλοντος κρίναι ζώντας καὶ νεκρούς, κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως ἀκαίρως, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται».

Δεχθῶμεν λοιπὸν εὐχαρίστως τὰς προτροπὰς τοῦ

Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων αὐτοῦ, ἀπευθυνομένων ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν πιστῶν χριστιανῶν, ὅπως μὴ ἀπαρνηθῶμεν τὴν ΚΑΛΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τῆς Πίστεως. Ἄς πενταρχήσωμεν εἰς τὴν Θεϊκὴν τῆς σήμερον φωνὴν καὶ ἄς διαφυλάξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Καλὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν τῆς Πίστεως. Καὶ ταῦτα πιστεύοντες, ταῦτα ἀποδεχόμενοι, ταῦτα διακηρύττοντες καὶ τὰ λαμπρὰ τῆς Πίστεως ἔργα ἐπιτελοῦντες ἐν τῇ μέσῃ τῆς κοινωνίας ἡμῶν, ἔχομεν τὴν θεβαιότητα ὅτι θὰ ἀξιωθῶμεν τοῦ ἐκ Θεοῦ μακαρισμοῦ, ὡς τοῦτον φάλλει ὁ ἱερὸς Ψαλμωδός: «Μακάριος ὁ λαὸς καὶ τὸ ἔθνος οὗ ἐστὶ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ».

Ἀγαπητὴ καὶ περιπόθητος ἐν Κυρίῳ, Ὁμήγουρις τῶν πιστῶν.

Ἄς προσπέσωμεν ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ πρὸ τοῦ, ἐν Ἱορδάνῃ Βαπτιζομένου Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄς προσκυνήσωμεν Αὐτῷ, ἐν κατανώσει καρδίας καὶ ἄς προσφέρωμεν Αὐτῷ τὴν λατρείαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν μετὰ τῶν θερμῶν προσευχῶν ἡμῶν, ἀναφωνοῦντες ἐν ἀγαλλίασει: «Κύριε, Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ μὴ ἀποστῶμεν ἀπὸ Σοῦ, Σὺ ζωῶσεις ἡμᾶς καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικαλεσώμεθα».

«Μὴ ἐπιλάβῃ τῆς φωνῆς τῶν ἱκετῶν Σου, ἀλλ' ἐπίστρεφον ἡμᾶς καὶ ἐπίφανον τὸ Πρόσωπόν Σου» ἐφ' ἡμᾶς καὶ σωθῆσόμεθα. Κύριε, Κύριε, Πολυεύ-» πλάγχε Δέσποτα, ἔτι παρακαλούμεν Σε καὶ ἱκετεύομεν, στήριξον, ἐνδυνάμωσον καὶ κράτυνον τοὺς Κυβερνῶντας ἡμᾶς, ἐν ἀδιαταράκτῃ καὶ ἀδιασειστώ » διακυβερνήσει τῆς Χριστοφύρου Πατρίδος ἡμῶν, ἵνα » ὑπὸ τὸ Κράτος αὐτῶν ἐν ἀδιαταράκτῃ γαλήνῃ, εἰ-» ρήνῃ καὶ προσκοπῇ, ἀναδοῶμεν: «Ἐμπεσοῦμεθα εἰς » χεῖρας Κυρίου καὶ οὐκ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων. Ὡς » γὰρ ἡ μεγαλωσύνη αὐτοῦ, οὕτως καὶ τὸ ἔλεος αὐ-» τοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.» (Σοφ. Σειρ. 2).

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, οἱ Ἱερεῖς, οἱ Μοναχοὶ καὶ αἱ Μοναχαὶ ἤρχισαν νὰ σχηματίζουν τὴν Ἱερὰν Πομπήν τὴν πρὸς τὸν ἱερὸν χώρον τῆς Καταδύσεως κατευθυνομένην.

Ἡ παρουσία τῶν Ἁγίων Ἐπισκόπων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου προσέδιδεν ἰδιαιτέραν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν Ἱερὰν Λιτανεΐαν καὶ εἰς τὰ πρόσωπα πάντων ἐλαμπεν ἡ χαρὰ διὰ τὰς νέας ἐκλεκτὰς Ἐπισκοπικὰς φαισιογνωμίας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Οἱ Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, τὸ καινέχνημα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, μὲ τὰς λαμπρὰς Ἱερατικὰς στολὰς τῶν ἐνέπνεον θάρρος καὶ αγωνιστικὴν δύναμιν εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν Ὁρθόδοξων, διότι οὗτοι ἀποτελοῦν τοὺς στυλοβάτας, τὰ ἑρείσματα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Τί δὲ νὰ εἴπῃ τις ἢ πῶς νὰ ἐπαινέσῃ τοὺς ἀσκητικούς Πατέρας, καὶ τὰς εὐλαβεῖς Μοναζούσας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἠσυχαστηρίων, οἱ ὅποιοι κατ' ἔτος δίδουν τὸ παρὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας;

Ἡ Θεία αὕτη παρεμβολή τῶν Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν ἀποτελεῖ κατὰ τὸ ἐξόχως συγκλονιστικόν εἰς τὴν ἱερὰν Λιτανείαν, ἀναπτερώνει τὸ φρόνημα τῆς ψυχῆς καὶ παρέχει μίαν σιωπῶσαν ἀλλὰ καὶ βοῶσαν ἐν τῇ σιωπῇ αὐτῆς διδασκαλίαν περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων καὶ τελείας καὶ ἀπολύτου στροφῆς πρὸς τὸν Οὐρανόν.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου Πειραιῶς, οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες μὲ τὰς ἐθνικὰς καὶ τοπικὰς ἐνδυμασίας, τὰ λάβαρα, αἱ σημαῖαι καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἱεροφαιτών, οἱ ὁποῖοι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας ἔφαλλον, μετέφερον τὴν ψυχὴν εἰς ὑπεργηγίτους σφαίρας, εἰς τὸ ὑπερπέραν, εἰς τὴν χώραν τῆς αἰωνίου καὶ ἀλήτου χαρᾶς.

Ὅμοίως ὁμᾶς νεανίδων μὲ ποδήρεις λευκοὺς χιτῶνας φέροντας πινίλια ἐχούσας ἀναγεγραμμένα τὰ ἱερὰ καὶ ἀθάνατα λόγια τοῦ σοφοῦ Βρυεννίου «οὐκ ἀρνησόμεθ' σε, φίλη Ὁρθόδοξία, οὐ φευσόμεθ' σε πατροπαράδοτον σέβας. Ἐν σοὶ ἐγεννήθην καὶ ἐν σοὶ ζῶμεν. Εἰ δὲ καὶ χρεῖα καλέσει μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀκαταπονήτου

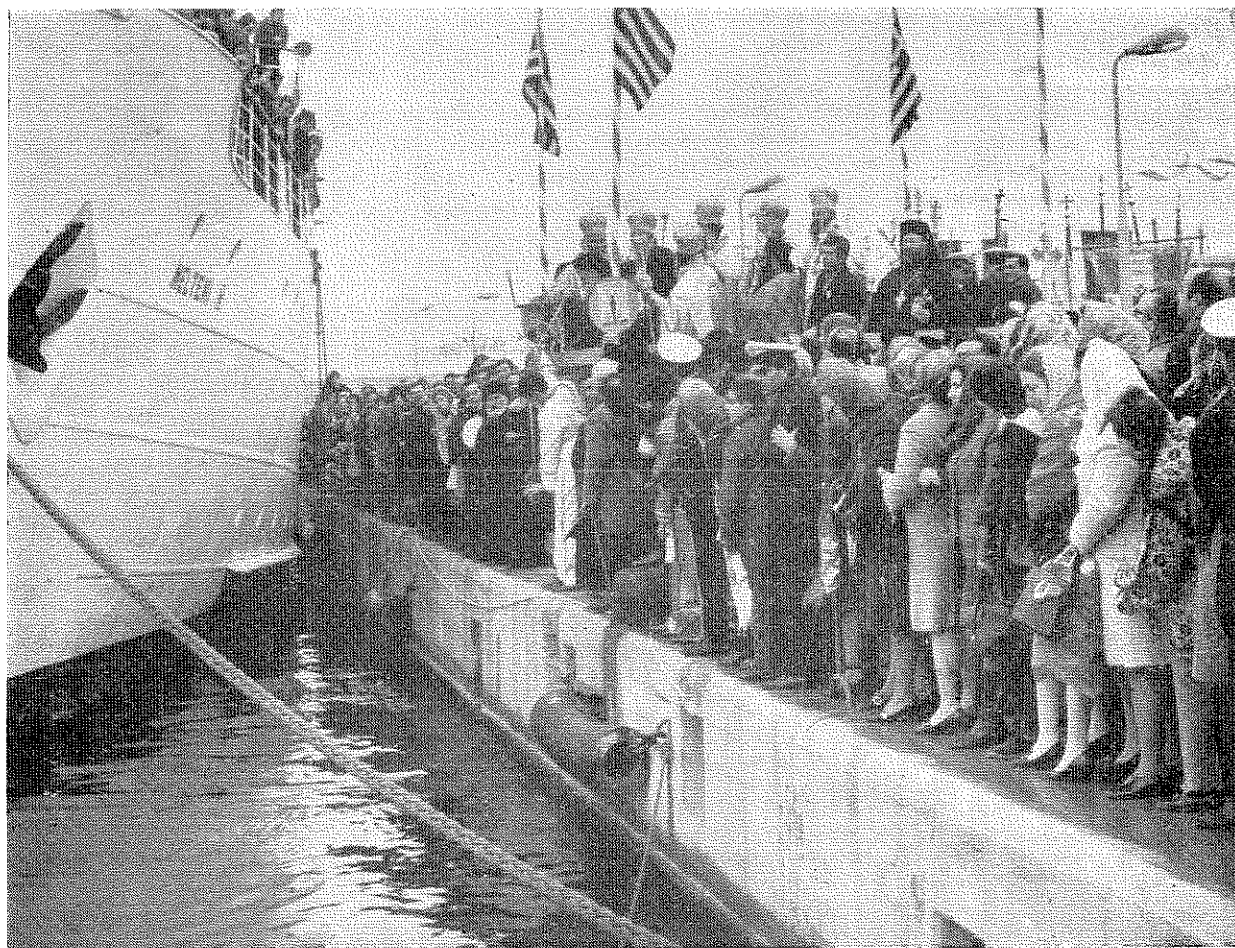
δίδος Εὐθυμίας Σπανοῦ, προσέδιδε ἕνα τόνον ἐξόχου μεγαλοπραθείας καὶ λαμπρότητας εἰς τὸ ἐξαίσιον σύνολον.

Ὡ στιγμαὶ ἅγιοι καὶ ἀνεπαρόληπτοι εἰς τὴν ζωὴν ἐκάστου ἡμῶν!

Ὡ στιγμαὶ θεῖαι! αἱ ὁποῖαι ὀδηγεῖτε τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα τῆς ἁγίας Ἱερουσαλὴμ! Μόνον διὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ἀξίζει νὰ ζῇ κανεὶς ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποθνήσκῃ!

Ἡ κάθοδος τῆς Πομπῆς ὑπὸ βροχὴν καὶ ἡ ἀμετακίνητος ἐμμονὴ πάντων εἰς τὰς θέσεις των ἐμαρτύρει τὸν ἔσω κόσμον, ἀπεκάλυπτε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν πῶς οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ γνωρίζουν νὰ ζοῦν ἀλλὰ καὶ νὰ θυσιάζονται διὰ τὰ ἰδανικά των!

Ἡ τέλεσις τοῦ Ἀγιασμοῦ μὲ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν ἐκατέρωθεν τῆς ἐξέδρας (τῆς βροχῆς συνεχιζομένης νὰ πίπτῃ) ἐπλήρου τὴν ψυχὴν ζήλου, ἐνθουσιασμοῦ, χαρᾶς καὶ πνευματικῆς εὐφροσύνης. Ὅποια ρίγη ἱερᾶς συγκινήσεως, ὅποια συναισθήματα ἀγαλλιάσεως, ὅποια ὑψιπετεῖς σχέψεις, ὅποια μεταρσίω-

Ἡ τέλεσις τοῦ Ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας.

σις κατὰ τὴν ὥραν τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τὸν σιρηνὸν τῶν σειρήνων τῶν ἐκεῖ προσωριμῶν πλοίων, καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν θερμῶν χαιρετισμῶν ἀγάπης μεταξὺ τῶν πιστῶν!

Εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἀγιασμοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εἶπε τὰ κάτωθι:

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀδυνατῶ νὰ εὕρω λόγους ἐκφράζοντας τὸ μέγεθος τῆς εὐγνωμοσύνης μου πρὸς τὸν ἐπιφανέντα Θεόν, ὅστις ἐν τῇ ἀκρᾷ Αὐτοῦ ἀγαθότητι καὶ ἀπείρῳ φιλανθρωπίᾳ, ἡξίωσεν ἡμᾶς καὶ πάλιν ἐφέτος νὰ ἐορτάσωμεν τοσοῦτον πανηγυρικῶς καὶ χαρμῶν καὶ τὴν λαμπρότητα ταύτην ἐορτήν.

Ἦμιν εὐχαριστήριους ἀπευθύνω πρὸς τὴν Αὐτοῦ ἄφατον συγκατάθεσιν καὶ Τὸν μεγάλῳν ὅλην ψυχῇ, καρδίᾳ καὶ νοῦ διὰ τὰς ὑπ' Αὐτοῦ κατ' εὐδοκίαν παρασχεθείσας εὐκαιρίας πρὸς λαμπρὸν ἐορτασμὸν τῆς ἐξαισίας ταύτης ἐορτῆς τῆς ἐπὶ γῆς Θεοφανείας Του.

Χάριτας ἀναπέμπω καὶ δοξολογῶ Αὐτόν, διότι κατηξίωσεν ἡμᾶς νὰ τελέσωμεν τὴν ἀληθινόν τε ταύτην δι' ἀπαντας ἐορτήν καὶ τελετὴν καὶ τονίζω τοῦτο νὰ τελέσωμεν ταύτην ὀρθοδόξως καὶ καθ' ἣν ἡμέραν ἐορτάζουν οἱ Οὐρανοί, ὁ Ἰορδάνης, τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ Πάτριον ἐορτολόγιον.

Ἀπείρους καὶ θερμότητας εὐχαριστίας ἀπευθύνω ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ παντὸς τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Κλήρου καὶ λαοῦ πρὸς πάσας τὰς Κυβερνητικὰς Ἀρχὰς καὶ Ἐξουσίας τοῦ ἔθνους ἡμῶν τὰς Δημοτικὰς, Ἀστυνομικὰς καὶ Λιμενικὰς τοιαύτας, αἱ ὁποῖαι διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῶν συνετέλεσαν εἰς τὴν τήρησιν ἀκρας τάξεως καὶ προσέδωσαν ἰδιόζουσαν αἴγλην εἰς τὴν γραφικὴν καὶ πατροπαράδοτον τελετὴν τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἀπευθύνω ὡσαύτως τὴν στιγμὴν ταύτην τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου πρὸς τὸν κυρίαρχον Μητροπολίτην τῆς πόλεως ταύτης ἀγαπητὸν ἡμῖν καὶ ἀξιολόγητον κ.κ. Χρυσόστομον, καὶ πρὸς ἀπαντας τοὺς Ἑλλήνας, ἵνα πληροφῶσιν τούτους, ὅτι ὁ ἀγὼν ἡμῶν δὲν ἀποβλέπει εἰς τύπους καὶ ἐξωτερικὰ σχήματα ἀλλ' εἰς τὴν τήρησιν τῆς ἀκριθείας τῆς Πίστεως καὶ τοῦ κύρους τῶν σεπτῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὅς ἐν κατὰκλειδι τοῦ λόγου μου ἀπευθύνομαι πρὸς ὑμᾶς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸν ἐκλεκτὸν καὶ περισπούδαστον λαόν τοῦ Κυρίου καὶ συγγαίρω ὑμᾶς ὁλοκαρδίως, διότι ἀπεδείχθητε ἄξιοι συνεχιστὰι τοῦ ἔργου τῶν Πατέρων ἡμῶν διὰ τῆς ἀμετακινήτου προσηλώσεως εἰς τὰ «αἰῶνια ἔρια ἃ ἐκεῖνοι ἔθεντο».

Εἴθε ὁ Ἐπιφανὴς καὶ τὸν κόσμον φωτίζας Θεὸς νὰ ἐκχύσῃ δαφιλῇ καὶ ἀφθονοπάρουσαν τὴν χάριν Του εἰς ὑμᾶς καὶ τὰς οἰκογενεὰς ὑμῶν καὶ νὰ ἀξιῶσθαι ἡμᾶς νὰ ἐορτάσωμεν ἡμέραν τιμὰ ἀπαντες οἱ Ἑλληνες ἡνωμένοι τὴν λαμπρὴν καὶ ἀγίαν ταύτην ἐορ-

τὴν διὰ τῆς ἐπιφανοφῶς τοῦ πατρίου ἐορτολογίου ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ λατρείᾳ.

Εὐχρηθῆτε, Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ συνιεράρχαι, τίμων Πρεσβυτέριον καὶ περισούσι τοῦ Κυρίου λαέ, εὐχρηθῆτε τῷ Ὑψίστῳ ὑπὲρ τῆς ἐνοποιήσεως πάντων τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος, ἵνα οὕτω ἀπαντες οἱ Ἑλληνες ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζωμεν τὸ πάντιμον καὶ Μεγαλοσπρεπὲς Ὄνομα τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς κατίσχυσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐπαλήθευσιν τῶν ἀξιωματικῶν ἐκείνων λόγων τῆς Γραφῆς: «καὶ ἔσται μεγάλη ἡ δόξα τοῦ Οἴκου τούτου ἡ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ»...

Οὕτως ἔληξεν ἡ ἀληθινότης αὐτὴ δι' ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους τελετὴ, ἥτις ἀποτελεῖ ἱστορικὸν σταθμὸν εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνέχουν εἰς τοὺς συνετελέσαντας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς λαμπρᾶς ταύτης πανηγύρεως κ.κ. Κόττην Γεώργιον, Καραμῆτσον Σταύρον, Ἀναγνωστόπουλον Νικήταν, Μαριόλην Θεόδωρον, Νικολόπουλον Ἀγαθόνιον, Μιχαρόν Μιχαήλ, Στέλλαν Δημήτριον, Κανακάκη Θεόδωρον, Λινάκη Γεώργιον κλπ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 — Τηλ. 628.280

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρ. Πάτρ. Εορτ. 1972

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τοὺς

Εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους καὶ Ἐπιτρόπους τῶν καθ' ἡμᾶς Ἱερῶν Ναῶν, τὰ Ὑπομνηματοσυμβούλια τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ὑπαρχατηρίων, καὶ Ἀπαν τὸ Χριστοπρόσημον πλῆρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μετὰ χαρᾶς πολλῆς καὶ ἀγαλλιώσεως πνευματικῆς ἀναγγέλλομεν εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, διὰ τῆς παρούσης Συνεδικῆς ἡμῶν Ἐγκυκλίου, ὅτι τὸ ἡμιέτερον περικαλλὲς Οἰκοτροφεῖον παρὰ τὴν τοποθεσίαν Τσακῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἔχει σχεδὸν ὁλοκληρωθῇ καὶ ἤρchiσεν ἤδη νὰ φιλοξενῇ ἀρκετοὺς προφίλους. Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀνακαινώσωμεν εἰς ὑμᾶς, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ λειτουργῇ σὺν Θεῷ πλέον κανονικῶς.

Ἀπομένουν ὀλίγοι ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας πιστεύομεν πάλιν ἀκραδάντως ὅτι ἡ ὑμετέρα καλωσύνη θὰ ἀναπληρώσῃ.

Ποιοῦμεθα, ὅθεν, ἔκκλησιν εἰς τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόνητοπα αἰσθήματα ὑμῶν καὶ παρακαλοῦμεν ὑμᾶς

θεριμῶς, ὅπως θελήσῃτε καὶ πάλιν γὰ προσφέρητε τὸν ὁσολὸν ὑμῶν, προκειμένου νὰ ολοκληρωθῇ τὸ μέγα τοῦτο κοινωφελές ἔργον. Δὲν ζητοῦμεν μόνον χρήματα, ἀλλὰ καὶ κλινικοπελάσματα καὶ ἐπιπλα καὶ σκευὴ μαγειρικῆς καὶ εἴ τι ἄλλο δύναται γὰ προσφέρει ὁ καθείς, ἔστω καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματός του.

Ἄλλως τε κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον εἶναι: «*κ ρ ε ῖ τ τ ο ν τ ὁ κ α τὰ δ ὶ ν α μ ῖ ν ε ἰ σ ε γ ε γ κ ε ἰ ν ἣ τ ὁ π ᾶ ν ἑ λ λ ε ἰ π ε ρ ι ν*».

Ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν ἀποδέλπει εἰς τὴν ποσότητα τῶν προσφερομένων, ἀλλ' εἰς τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τοῦ προσφέροντος.

Ἄς μὴ γινώμεθα φειδωλοί, ὅταν πρόκηται γὰ βοηθήσωμεν καὶ περιθάλλωμεν τὸν πτωχόν, τὸν ἄπορον, τὸν ξένον, τὸν δεινοπαθόντα.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπήτά, ἀνοίξατε τὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας ὑμῶν καὶ προσφέρατε μετ' ἀγάπης, ἡλαστότητος καὶ εὐγενείας τὰ ὑμέτερα δῶρα διὰ τὸν δυστυχῆ συνάνθρωπον ἡμῶν, τὴν χήραν, τὸ ὀρφανόν, τὸ πτωχὸ παιδί, τὸν ἀπόμαχον κληρικόν, τοὺς ὁποίους ὅλους προτίθεται νὰ συνδράμῃ ὀλικῶς τε καὶ πνευματικῶς τὸ ἡμέτερον Οἰκοτροφεῖον.

Διὰ μίαν ἀκόμη φοράν δεῖξατε ἐν τῇ πράξει, ὅτι εἰσθε Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ὅτι ἡ καρδία ὑμῶν πάλλει ἀπὸ ζῶσαν καὶ φλογερὰν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Ἀκούσατε τὴν θαυμασίαν προτροπὴν τοῦ μαθητοῦ τῆς ἀγάπης, «*μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ καὶ γλῶσση, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ*».

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν λέγει εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον: «*οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε Κύριε εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς*»;

Οὔτε αἱ νηστεῖαι, οὔτε αἱ προσευχαί, οὔτε αἱ ἀγρυπνίαι, οὔτε αἱ κακοπάθειαι, οὔτε καμμία ἄλλη ἀρετὴ δύναται γὰ μᾶς σώσῃ, ἐὰν αὗται δὲν συνοδεύονται ἀπὸ τὴν ἀρετὴν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ἰδοὺ, μία εὐκαιρία διὰ γὰ δεῖξητε ἐμπράκτως τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. Συνεισφέροντες τὸ κατὰ δύναμιν διὰ τὸ ἡμέτερον Οἰκοτροφεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ στεγάσῃ καὶ θὰ περιθάλλῃ τοὺς ἐλαχίστους ἀδελφοὺς τοῦ Κυρίου, εἶναι ὥσάν γὰ βοηθῇτε τὸν ἱδιον τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος εἶπε: «*Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε*».

Ἀναμένομεν τὴν ὑμετέραν βοήθειαν διὰ τοὺς ἀπόρους, τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ἐγκαταλελειμμένους, τοὺς πονοῦντας καὶ ἀναξιοπαθόντας. Παρακαλοῦμεν δὲ ὅπως τὰ ὑφ' ὑμῶν προσφερόμενα ἀποστέλλονται κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον ἢ εἰς τὰ ἡμέτερα Γραφεῖα, ὁδὸς Κάνιγγος 32, συνοδευόμενα ὑπὸ μῆς κάρτας εἰς τὴν ὁποίαν δέον γὰ ἀναγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ συνεισφέροντος καὶ βεβαιώστε συνεισφέρει, διότι ταῦτα θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν Ἐφημερίδα μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Πρὸς τούτοις ἀνακοινοῦμεν εἰς ὑμᾶς, ὅτι τὴν 25ην Ἰανουαρίου 1972, ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, θὰ τελεσθῶν τὰ ἐγκαίμα τοῦ Οἰκοτροφείου εἰς τὰ ὁποῖα καλοῦμεν ἅπαντας ὑμᾶς γὰ δώσητε τὸ παρόν. Κατ' αὐτὰ θὰ γίνῃ πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία, εἰς ἣν θὰ παραστοῦν καὶ λειτουργήσουν πάντες οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Πρὸς τούτοις εἴη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν εὐχῶν τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος, πάντοτε μεθ' ὑμῶν πρὸς ὑμετέραν ἐνίσχυσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον ἐνώπιον τῆς θείας ἀγαθότητος.

Πρὸς Κύριον διάπτωρος εὐχέτης
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὔξέντιος

Υ.Γ. Ἡ παρούσα δέον, ὅπως ἀναγνωσθῇ ἐπ' ἐκκλησίαις τρίς κατὰ συνέχειαν πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν πιστῶν.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

— Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Θωμῆ καὶ Κ. Καλλινίκου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον ὁ ἐξ Ὁμβριακῆς - Δομοκοῦ καταγόμενος Ἐλευθέριος Γούσιος, τὴν 12ην Δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους, ἀφ' οὗ τὴν προηγουμένην ἀνεγκνίσθη Ρασσφόρος Μοναχὸς μετονομασθεὶς Ἐπιφάνιος.

— Ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου ἐχειροτονήθη ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παναχράντου Μεγάρων εἰς Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 4ην Ἰανουαρίου ἐ.ε. ὁ ἐκ Λαυτουφίου Θηβῶν Νικόλαος Κολέσιος.

Τοῖς εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»			
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ			
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ			
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ			
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ			
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ- ΤΗΛ. 628.280			
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς			
Διευθυντὴς συντάξεως ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας			
Παῖσιος			
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147			
Προϊστάμενος Τυπογραφείου			
Γεώργιος Σερμπίνης			
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι			
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :			
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δραχμαὶς	15.—	
»	Ἐτησίᾳ	»	30.—
Ἐξωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δολλάρια	2	
»	Ἐτησίᾳ	»	4
Τιμὴ Φύλλου δρχ.			2

Ἡ ἀφθιτος δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ πανίσχυρος δύναμις αὐτῆς. Ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν μας παρελαύνουν εἰς τὴν τελετὴν.

Οί νέοι καί αἱ νεάνιδες μέ τὰς ἐθνικάς καί τοπικάς ἐνδυμασίας, ἡ δόξα τῆς σήμερον καί ἡ ἐλπίς τῆς αὔριον προσέδιδον ἓνα τόνον ἐξόχου μεγαλοπρεπείας καί λαμπρότητος κατὰ τὴν ἱερὰν Λιτανείαν.

Ἀνατροπὴ καὶ καταπάτησις παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁγίου.

Εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Νέα» 17.11.71 ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς σχετικῶς μὲ τὸ θέμα τῆς Νηστείας εἰς ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Συντομώτερη καὶ ἡπιώτερη πρέπει νὰ καταστή ἡ νηστεία»:

«Ἡ Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ συζήτηση τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, στὸ κείμενο τῆς εἰσηγήσεώς της γιὰ τὸ θέμα «Ἀναπροσαρμογὴ τῶν περὶ νηστείας ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου ἐποχῆς», ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ νηστεία πρέπει νὰ γίνῃ ἡπιώτερη καὶ νὰ συντομευθῇ χρονικὰ γιὰ νὰ μὴ δημιουργοῦνται προβλήματα συνειδήσεως στοὺς πιστοὺς.

Ἡ Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ κάνει τὶς ἐξῆς προτάσεις γιὰ τὴν τροποποίησιν τῆς νηστείας, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ ἐγκριθοῦν ὑπὸ τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι δύναται νὰ προβαίνωσιν εἰς μερικὴν κατάλυσιν ἀρτησίμων τροφῶν πρὸς διευκόλυνσιν τῶν χριστιανῶν, ἡ δὲ κατάλυσιν αὕτη δεόν νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς βαθμιαία ἐλάφρυνσις ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ὡς ἐπιείκεια ἢ ἡπιώτερα μορφή νηστείας.

Δεόν νὰ τηρῆται ἡ νηστεία τῆς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀλλὰ μὲ κατάλυσιν ἐλαίου καὶ ἰχθύων, πλὴν τῶν συμπεριλαμβανομένων εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν νηστειῶν. Ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως αὐτῆς ἡ Τετάρτη καὶ ἡ Παρασκευὴ ἐὰν καθ' αὐτὰς ἐορτάζωνται ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ ἀποτομὴ τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου καὶ ἡ παραμονὴ τῶν Θεοφανείων. Ἡ Ἐπιτροπὴ προτείνει, ὡσαύτως, νὰ ἐπιτρέπεται κατάλυσιν πάντων καὶ καθ' ὅλας τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς τοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως.

Διὰ τὴν νηστείαν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς προτείνεται, «ὅπως διατηρηθοῦν αἱ ἰσχύουσαι διατάξεις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ποσότητα καὶ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς, κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα καὶ τὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν. Τὰ λοιπὰς ἡμέρας, ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν μέχρι καὶ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων συμπεριλαμβανομένης, νὰ ἐπιτραπῇ ἡ κατάλυσιν ἰχθύων καὶ ἐλαίου ἐκτὸς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς».

Περὶ τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων προτείνει δύο τινα: α) Ἡ νὰ συντομωθῇ αὕτη εἰς τὸ ἡμισυ (20 ἡμέρας), ἀρχομένη τὴν ἐπομένην τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀγ.

Βαρβάρας καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα νὰ ἐπιτρέπεται ἡ κατάλυσιν ἰχθύων καὶ ἐλαίου, ἐκτὸς τῶν τελευταίων 5 ἡμερῶν αὐτῆς, μὴ καταλυομένων καθ' αὐτὰς ἰχθύων καὶ ἐλαίου, ἢ β) Νὰ παραμείνῃ αὕτη 40θήμερος, καταλυομένων ἰχθύων καὶ ἐλαίου καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας πλὴν τῶν τριῶν πρώτων καὶ τῶν τριῶν τελευταίων ἡμερῶν, καθ' ἃς δεόν νὰ τηρῆται αὐστηρὰ νηστεία.

Ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων νὰ περιορισθῇ εἰς 8 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐορτῆς ὅταν μετὰ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀποστόλων παρεμβάλλεται χρονικὸν διάστημα πλέον τῶν 8 ἡμερῶν. Κατὰ τὴν νηστείαν ταύτην νὰ ἐπιτρέπεται ἡ κατάλυσιν ἰχθύων καὶ ἐλαίου.

Ἡ νηστεία τοῦ 15 Αὐγούστου, ὡς πρὸς τὴν διάρκειάν της νὰ διατηρηθῇ ὡς ἔχει, νὰ ἐπιτραπῇ ὅμως ἡ κατάλυσιν ἰχθύων καὶ ἐλαίου πάσας τὰς ἡμέρας, ἐκτὸς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς.

Εἰάν αἱ ἐορταὶ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἢ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τύχουν Τετάρτην ἢ Παρασκευήν, νὰ καταλύεται ἡ νηστεία, καθ' ὅσον πρὸ αὐτῶν προηγῆθῃ νηστεία διὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς ἐορτῆς.

Κατόπιν ὅλων τούτων τῶν ἀντικανονικῶν, ἀσεβῶν καὶ ἀντιπατερικῶν δηλώσεων ἀναμένουν οἱ Ὁρθόδοξοι ἀποφάσεις ἁγίας καὶ ἱεράς καὶ συμφώνους πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων ἀπὸ τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ «Μεγάλην Σύνοδον».

Ὅπως προβλέπεται ὑπὸ ἁγίων καὶ ἐναρέτων φησιολογιῶν τῆς ἐποχῆς μας διακατεχομένων ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰς Ἀγίας Ἐπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους τῶν 8 πρώτων αἰώνων, ἡ Σύνοδος αὕτη εἰς οὐδὲν θὰ ὠφελήσῃ ἀλλὰ μάλλον θὰ ζημιώσῃ καὶ θὰ προξενήσῃ σκανδαλισμὸν ἀνυπολόγιστον εἰς τὰς ψυχὰς πολλῶν συνειδήσεων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Τὸ πρόβλημα ἀποχωρήσεως τοῦ Μητροπολίτου Σιατίστης

Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις Θρησκευμάτων τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἀποφαίνεται, ὅτι ὁ μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Πολύκαρπος δέον νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τῆς μητροπολιτικῆς του ἑδρας, ὡς συμπληρώσας τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 1 τῆς ΛΣΤ)1968 Συντακτικῆς Πράξεως προβλεπόμενον ὅριον τῶν 40 ἐτῶν ἐν τῇ Ἱερῳσίῳ καὶ 30 ἐτῶν ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ βαθμῷ.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐκτεθείσης ἀπόψεως, ὁ Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης ἀπέστειλε χθὲς ἑγγράφον πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν αὐτῆς καὶ ζητεῖ, ὅπως μὴ

συμφωνήσῃ μετὰ τὴν ἀποφιν τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ Θρησκευμάτων τοῦ ὑπουργείου Παιδείας, καθ' ἣν, ὡς χρόνος ὑπολογισμοῦ τοῦ ἐπισκοπικοῦ του ἀξιώματος δέον νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ ἔτος 1935, ὅτε ὁ κ. Πολύκαρπος ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος ὑπὸ παλαιομερολογιτῶν κληρικῶν. Ἐὰν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὑπογραμμίζει ὁ κ. Πολύκαρπος, συμφωνήσῃ μετὰ τὴν γνώμην τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ Θρησκευμάτων, «θέλουν προκύβει πολλὰ κανονικὰ καὶ ἄλλα θέματα». Ὁ Μητροπολίτης Σισανίου ἀναφέρεται προφανῶς, εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν τελεσθέντων καὶ τελουμέ-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐκκίνησιν τῆς ἱερᾶς πομπῆς.

νων μυστηρίων ὑπὸ τῶν παλαισημερολογιτῶν κληρικῶν.

Τὸ κείμενον τοῦ ἐγγράφου τοῦ κ. Πολυκάρπου, τὸ ὁποῖον ἐκοινοποιήθη καὶ πρὸς τοὺς Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως καὶ ἀπορίας ἐγενόμην κάτοχος τοῦ καὶ ἐμοὶ κοινοποιηθέντος ὑπ' ἀριθ. 1743)Σ.)279)8.1.1972 ἐγγράφου πρὸς ὑμᾶς ἐκ μέρους τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ὑπουργείου Θρησκευμάτων κυρίου Κωνσταντίνου Κούρκουλα, δι' οὗ οὗτος ἀποφάινεται, τῇ προτάσει ὑμῶν, ὅτι συνεπλήρωσα, ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ ἐπισκόπου, τὸ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ἄρθρου τῆς ΛΣΤ.)68 Συντακτικῆς Πράξεως προβλεπόμενον χρονικὸν ὄριον ἐν τῇ ἱερωσύνῃ καὶ τῷ ἐπισκοπικῷ βαθμῷ καὶ κατὰ συνέπειαν αὐτοδικαίως συντελεῖται ἢ ἐκ τῆς Διοικήσεως καὶ ποιμαντορίας ἀποχώρησίν μου. Ὁ οὕτως ἀποφαινόμενος κ. Κούρκουλας, ἀγνοεῖ φαίνεται τὴν Ἱεραρχικὴν Ἐπετηρίδα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τὴν ἰσχύουσαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1953, ὅτε δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μοὶ ἀνεγνωρίσθη τὸ τοῦ Ἐπισκόπου ἀξίωμα καὶ μοὶ ἐδόθη ἐν αὐτῇ, τῇ ἐπετηρίδι, σειρά διδομένη εἰς τοὺς χειροτονηθέντας τὸ ἔτος 1953 ἀγνοήσασα αὕτη τὴν ἡμέραν τῆς εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίας μου.

Κατόπιν τούτων εὐσεβάστως ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως μὴ συμφωνήσῃ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ κ. Κούρκουλα, δεδομένου, ὅτι, ἐφαρμοζομένης ταύτης, θέλουν προκύψει πολλὰ κανονικὰ καὶ ἄλλα θέματα.

Ἐπὶ πλείονι δέ, εἶμαι ὑποχρεωμένος ἐκ τῶν πραγμάτων, νὰ σημειώσω καὶ νὰ ἐξάρω τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Διοίκησις τοῦ ὑπουργείου κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς ΛΣΤ Συντακτικῆς Πράξεως κατὰ τὸ ἔτος 1968, ἂν καὶ τότε ἐπληροῦντο, κατὰ τὰς σήμερον διατυπωμέναις ὑπ' αὐτῆς ἀντιλήψεις, οἱ ὅροι τοῦ περὶ οὗ ἄρθρου, ἐν τούτοις δὲν ἐφηρμόσθη, ὡς πρὸς ἐμέ, καὶ τοῦτο διότι προφανῶς ἡ Διοίκησις, ὀρθῶς πράττουσα ἔλαθεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπίσημον Ἐπετηρίδα, ἢ ὁποία ἐπὶ ἔτη κατὰ τὴν συγκρότησιν τῶν Διαρκῶν Συνόδων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1953, ἐφυλάσσετο καὶ ἐτηρεῖτο.

Κατόπιν τούτου, ἐν ἀνησυχίᾳ πολλῇ εὐρισκόμενος, διατηρῶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θὰ δεχθῇ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν ἔκδοσιν Βασιλικοῦ Διατάγματος, εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ΛΣΤ Συντακτικῆς Πράξεως ὡς πρὸς ἐμέ, διότι κατὰ τὰ κρατοῦντα ἐν τῇ Διοικήσει τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας (1953—72) δὲν ἐμπίπτω εἰς αὐτό. Τουναντίον ἐλπίζω, ὅτι θὰ εἰσηγηθῇ τὴν ἄμεσον κατάργησιν τῆς ΛΣΤ Συντακτικῆς Πράξεως, ὅτε ἀντικειμένης πρὸς τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς ἰσοδιότητος τῶν Ἐπισκόπων».

(Βῆμα 21.1.72).

Ἐπιστολαί

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν
τοῦ περιοδικοῦ «ΕΠΙΚΑΙΡΑ»
Εἰς Ἀθήνας

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 173 τεύχει τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ τῆς 2ας Δ)δρίου, ὁ ὑμέτερος συνεργάτης κ. Σπύρος Ἀλεξίου δημοσιεύει ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὑπερρθοδόξων φανατισμοί».

Παρακαλῶ ὅπως δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας δημοσιεύσῃτε εἰς ἀπάντησιν τὰ κατωτέρω.

Ἐρωτᾷ ἡμᾶς τοὺς Γ.Ο.Χ. ἐὰν πιστεύωμεν καὶ εἰς τί. Ἡμεῖς ὡς γνωρίζουν ἅπαντες εἴμεθα πιστοὶ τηρηταὶ τῶν παπρῶν παραδόσεων, καὶ φρυκτωρούμεν ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας, μαχόμενοι κατὰ τῶν Σχισματικῶν, Αἰρετικῶν, Νεωτεριστῶν καὶ ἐσχάτως τῶν Οἰκουμενιστῶν. Ἀγωνιζόμεθα διὰ νὰ διαφυλάξωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἥς ἡ ὑπόστασις διεκυβεύθη καὶ διακυβεύεται ἀφ' ἥς στιγμῆς εἰσῆλθῃ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Λατρείᾳ τὸ ἐν τρισὶν Πανορθόδοξοις Συνόδοις ἐν ἔτει 1583, 1587 καὶ 1593 καταδικασθὲν πανηγυρικῶς Νέον ἡμερολόγιον, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον, ὡς καινοτομία τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης καὶ ὡς αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων». (Ὅρα Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία Μητροπολίτου Φιλαρέτου Βαφειδοῦ, Τόμος Ιος σελ. 309, 312, 316). Ὁμοίως, τὸ ὅτι εἴμεθα ὄντως Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, τὸ βεβαιοῦν πλείστοι Ἱεράρχαι τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, μεταξύ δὲ αὐτῶν καὶ ὁ ἀποθανὼν Ἀρχιεπίσκοπος Δωρόθεος Κοιταράς, ἐν ταῖς «Νομοκανονικαῖς Ἑρεύναις» του.

Θὰ ἠξέλομεν νὰ ἐρωτήσωμεν ἐν προκειμένῳ τὸν κ. Ἀλεξίου εἰς τί πιστεύει, διότι οὗτος τάσσεται ἀναφανδὸν ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς φοβερωτέρας αἵρέσεως, ἥτις ἐνεφανίσθη ἐν 20ῷ αἰῶνι. Ἀποκαλεῖται θεολόγος, ἀλλὰ φαίνεται κενολόγος, διότι ἔπρεπε νὰ καυτηριάσῃ τὴν ἀντορθόδοξον γραμμὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὅστις τυγχάνει μασόνος, καὶ οὐχὶ νὰ ὑψώῃ αὐτὸν μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ καὶ νὰ ἐγκωμιάζῃ τὴν πολιτικὴν του. Περὶ τοῦ τί ἐστὶ Οἰκουμενισμός, παραπέμπω τὸν κ. Ἀλεξίου εἰς τὸ διβλίον τοῦ Πνευματικοῦ Προϊσταμένου τῆς Π.Ο.Ε.—«ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ», Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Χαράλαμπους Βασιλοπούλου, ὅπερ φέρει τὸν τίτλον «Οἰκουμενισμός».

Διαστρεβλῶνει ἐπίσης τὰ ἐν Χαλκίδι γεγόμενα σφόδρα. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Εὐαγγελιστρίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὐξέντιος μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δὲν ἐτελεῖτο ἡ θεία Λειτουργία, ἀλλ' ἐπάλλοντο αἱ καταβασαί, ἥτοι ἦτο ἀκόμη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου. Δὲν

ἀπεγύμνωσαν τὸν Σεβ. Ἀκάκιον καὶ οὔτε τὸν ἔσυραν εἰς τὸν περίβολον, ἀλλ' εἰσῆλθε εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα, ἵνα πραγματοποιηθῇ ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀγίου Εὐρύπου καὶ Εὐδοίας κ.κ. Παΐσιου, καθ' ὅσον ὁ Σεβ. Ἀκάκιος ἐχειροτονήθη διὰ τὴν Μητρόπολιν Διαιουσίας καὶ οὐχὶ τὴν τῆς Εὐδοίας.

Ἀλλὰ διεμαρτυρήθη ποτὲ διὰ τὴν ἀντίχριστον ἐβραιομασονίαν, ἥτις ἐξηπάτησε τὸ κράτος καὶ ἐνομιμοποιήθη ὡς φιλανθρωπικὸν ἴδρυμα, ἥτις ἐν τῇ οὐσίᾳ εἶναι «ἡ συνέχεια τῶν ἀρχαισταύτων μυστηρίων τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔχει τοὺς ἰδίους μὲ ἐκεῖνα σκοποὺς καὶ προορισμόν», ὡς λέγει ὁ Ἑλλην μασσόνος Τιμολέων Βρατσάνος ἐν τῷ βιβλίῳ του «Βιβλίον τοῦ Μαθητοῦ» (Ἀθήναι 1953), ἐν τῇ σελίδι ἔξ; Διεμαρτυρήθη διὰ τὴν ἀντίχριστον ἐβραιομασονίαν, ἥτις ἐπιιδιώκει τὴν υποδούλωσιν τῶν πάντων εἰς τὸν Σιωνισμόν, συμφώνως ταῖς ἀποφάσεσι τούτου· αἵτινες περιέρχονται ἐν τῷ πολυκρότῳ βιβλίῳ «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών»; Ὑπάρχει τόσον πεδῖον δράσεως ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς ὃ ὀφείλει νὰ ἀγωνισθῇ ὁ κ. Ἀλεξίου, καὶ ἄς ἀφήσῃ τοὺς Παλαιοσημρολογίτας, οἵτινες δὲν καλύπτονται ὑπὸ τοῦ προσωπεύου τῆς φιλανθρωπίας, ἀλλ' ὄντως ἀσχολοῦνται μὲ αὐτήν.

Συμφώνως ὅμως τοῖς λόγοις τοῦ Ἀγίου Ταρ-

σίου «ἔστι ὄντως, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς πόλεμός τις ἀσίδηρος, λόγοι βάλλοντές τε καὶ βαλλόμενοι. Ἀλλὰ τροπαῖον νικητήριον ἔχομεν τὴν μὴ νικωμένην ἀλήθειαν» ἥτις «κλεισθῆναι καὶ δεθῆναι δύναται ἀλλ' οὐχὶ ἡττηθῆναι».

Ἡλίας Θεολόγος.

Εἶναι πλέον καιρὸς

Κατ' ἐγκύρους πληροφορίας τοῦ Τύπου ἡ Κυβέρνησις τῆς Νιγηρίας ἀπηγόρευσε δι' εἰδικῶν διατάγματος τὴν κυκλοφορίαν ἐντύπων αἰσχροῦ περιεχομένου ὡς καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοιαύτης φύσεως ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἀξιέπαινος τῷ ὄντι ἀπόφασις, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ λάβουν ὑπ' ὄψει καὶ ἄλλαι Κυβερνήσεις προκειμένου νὰ διασφαλισθῇ ἡ ἠθικὴ καὶ νὰ προστατευθῇ ἡ νεότης, ἥτις διατρέχει τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων ἐκ τῆς διαδόσεως καὶ κυκλοφορίας ἐντύπων κακοῦ περιεχομένου.

Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ τεθῇ εἰς ἠθικὸς φραγμὸς διὰ τὴν περιφρούρησιν τῶν ὑγιῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ παντὸς εὐγενοῦς καὶ ὑψηλοῦ ιδεώδους.

Ἐν δεῖγμα καὶ τοῦτο λαμπρὸν καὶ εὐγλωττον τοῦ φλογεροῦ ζήλου καὶ τῆς ἀχρι θανάτου ἐξικνουμένης ἀγωνιστικότητος καὶ αὐταπαρνήσεως τῶν ἡμετέρων πιστῶν. Οὐδὲν τοὺς ἀνακόπτει τὴν πορείαν ἀκόμη οὔτε καὶ ἡ βροχή, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ πίπτῃ

Τὸ Τριώδιον

Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ἡ ὁποία συμπέτει ἐφέτος κατὰ τὴν 17/30 Ἰανουαρίου, ἀρχοῦμεθα τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου, ἡ ὁποία διαρκεῖ μέχρι καὶ τοῦ Μεγάλου Σάββατου.

Οἱ τὰ πάντα καλῶς καὶ θεοπνεύστως διαταξάμενοι Θεοφόροι Πατέρες ὥρισαν τὴν περίοδον ταύτην, ὡς ἐποχὴν πνευματικῆς ἀνασυγκροτήσεως καὶ πνευματικῆς ἀνακαινίσεως, δι' ὅλους τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, ἀπὸ τῶν Ἀποστολικῶν ἔτι χρόνων.

Καὶ ὅπως τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ ταξιδεύοντα πλοῖα, ὑφιστάμενα κατὰ τὸν πλοῦν τὸν διαφόρους βλάβας, ἀλλὰ καὶ ἐξάντησιν τῶν καισίων καὶ τῶν διὰ τὸ πλήρωμα τροφῶν, προσορμίζονται εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα διὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸν καὶ τὴν διόρθωσιν τῶν βλαβῶν τῶν, πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδίου, οὕτω καὶ οἱ τῆς στρατευσμένης ἐπὶ τῆς γῆς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ τὸ πνεύματιον τῆς παρουσίας προσκαίρου ζωῆς πέλαγος διαπλέοντες, προσορμίζονται ὡς εἰς λιμένα εἰς τὴν περίοδον ταύτην τοῦ τριωδίου, διὰ τὸν πνευματικὸν ἀνεφοδιασμὸν καὶ ἀνακαινισμόν τῶν.

Καὶ εἶναι μὲν ὁ ὅς ὁ χρόνος τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ καιρὸς μετανόιας καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' ἐξαιρέτως ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου εἶναι εὐκαιρία ὁμαδικῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐπιστροφῆς καὶ ἐν Χριστῷ ἀνακαινίσεως, πάντων τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Δι' ὅσους ἔχουν γενετὴ, ἔστω καὶ διὰ τοῦ ἄκου τοῦ δαστύλου τῶν τῆς «χρηστότητος τοῦ Κυρίου», ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου εἶναι τοιαύτη πνευματικῆς πανδαισίας. Καὶ με ὅσιν στενοχωρίαν εἰσέρχονται εἰς τὸ τοιοῦτον τῆς ἀσκήσεως οἱ χλιαροὶ κατὰ τὴν πίστιν, μετ' ἀσυγκρίτως μεγαλυτέρας χαρᾶς ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιασμοῦ προσέρχονται, ὡς εἰς νημέριον, εἰς τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας οἱ τῆς χρηστότητος τοῦ νημέριου τῶν ψυχῶν αὐτῶν γενεσάμενοι. Διότι γνωρίζουν ὅτι θὰ λάβουν διὰ τῶν τοιούτων ἀγῶνων προσθήκην τῆς ἐν αὐτοῖς ἐνεργούσης μυστικῶς Θείας χάριτος, κατὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ. Γνωρίζουν ὅτι «εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινίζεται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ» κατὰ Παῦλον. (6' Κοριθ. 8' 16). Κατὰ τὸν βαθμὸν δὲ τῆς νεκρώσεως «τῶν μελῶν αὐτῶν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς» (Κολασ. Γ' 5) ἤτοι τῶν σαρκικῶν καὶ λοιπῶν παθῶν, ἐπιτυγχάνεται ἡ πνευματικὴ τῶν ἀνάτασις καὶ προκοπή.

Αἱ τέσσαρες πρώται Κυριακαὶ τοῦ Τριωδίου προετοιμάζουν τοὺς ἀγωνιστὰς διὰ τὴν εἰσόδον τῶν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀγλήσεως.

Διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς παραβολῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Τριωδίου Κυριακῆν, διδάσκονται οἱ πιστοὶ ἐπὶ ποίῳ θεμελίῳ πρέπει νὰ οἰκοδομηθῇ καὶ με ποῖον τρόπον δύναται νὰ γίνωνται μέτοχοι τῆς σωτηρίας εἰς πᾶν ἔργον

ἀγαθὸν Θείας χάριτος, ἀνεῖς τῆς ὁποίας δὲν δύνανται νὰ σωθῶσιν τι, «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». (Ἰεγὶ ὁ Κύριος (Ἰωάν. 15' 5)). Καὶ ὅπως ὡς πρώτην βαθμίδα εἰς τὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν, εἰς τοὺς μακαρισμούς, ἔθεσεν ὁ Κύριος τὴν ταπείνωσιν οὕτω καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες, ἔθεσαν αὐτὴν ὡς θεμέλιον τῆς πνευματικῆς οἰκοδομήσεως τῶν πιστῶν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Τριωδίου, ἀλλὰ καὶ ὡς μέσον τῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ μεταδόσεως εἰς αὐτοὺς τῆς Θείας χάριτος, ὅτι «ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιπάσσει, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν» (Ἰακώβου 8' 6).

Διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου κατὰ τὴν δευτέραν Κυριακῆν, ἀποβάλλεται ἀπὸ ὅλους τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας ἡ ἀμφιβολία περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς διὰ τῆς μετανόιας συγχωρήσεως τῶν μικρῶν ἢ μεγάλων, τῶν ὀλίγων ἢ πολλῶν ἁμαρτιῶν τῶν. Διότι ὅπως ὁσάδεποτε ἀνημέμενα κάρθονα καὶ ἂν ῥίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν σβένονται ἀμέσως, οὕτω ὁσάδεποτε καὶ ὁσάδεποτε ἁμαρτήματα καὶ ἂν ἔχωμεν, ὅταν ἐπιρρίψωμεν τὴν ἀπόγνωσιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐπὶ τὸν Κύριον, καὶ ζητήσωμεν μὲ ἐις τὴν μετάνοιαν τὸ ἔλεος τοῦ ἐπιτηγχνάνομεν ἀμέσως τῆς συγχωρήσεως αὐτῶν «οὐ δεῖνόν το πεσεῖν ἀλλὰ τὸ κείσθαι μετὰ τὸ πεσεῖν». Δὲν εἶναι δεῖνόν τὸ νὰ ἁμαρτήσωμεν ὡς ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ παραμένωμεν εἰς τὴν πτώσιν παντοτεινά. Διότι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ τραυματισθῶμεν, ἐφ' ὅσον ἐδουλοῦμεθα εἰς ἀγῶνας κατὰ τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν ἡμῶν. Μὴν ἀπογορευθῆς, Χριστιανέ, ἀπὸ τῆν οἰανδήποτε πτώσιν σου, μᾶς παραινεῖ μέγας καὶ νηπτικὸς Πατὴρ. Στάσου εἰς τὸ μέτωπον περιτορευόμενος ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν πληγῶν σου, μετὰ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας. Θὰ σὲ χειρονομήσῃ οὕτως οἱ ἄγγελοι καὶ θὰ σὲ τρομάξουν οἱ δαίμονες διὰ τὸ θάρρος σου.

Κατὰ τὴν τρίτην Κυριακὴν τῆς τῆς Ἀποκρῆς, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀναφερομένης εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου Εὐαγγελικῆς περιτολῆς, διδάσκεται εἰς ἡμᾶς ὅτι πᾶσα ἀρετὴ μικρὰ ἢ μεγάλη θὰ ἀνταμειφθῇ, ἀπὸ τὸν Δίκαιον Κοιτῆν, ὅπως καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρανομία θὰ λάβῃ τότε τὴν ἐνδικὸν μισθοδοσίαν, ἂν δὲν ἀποπληθῇ διὰ τῆς μετανόιας εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν. Διότι ἡ ἐπιδειχθεῖσα εἰς τὸν Ἀσώτον Υἱὸν εὐσπλαχνία τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, ἐπεδείχθη μετὰ τὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν του εἰς τὸν Πατρικὸν οἶκον.

Διὰ δὲ τῆς ἀναγνώσεως εἰς ἡμᾶς τῆς ἐκ τοῦ παραδείσου ἑξορίας τῶν πρωτοπλάστων Ἀδὰμ καὶ Ἐβὰς κατὰ τὴν τετάρτην Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου, διδάσκουμεθα, πόθεν προῆλθεν ἡ πτώσις αὐτῶν καὶ πόθεν πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποκαταστάσεως ἡμῶν εἰς τὴν προτέραν ἡμῶν δόξαν.

Ἀναντιρρήτως δὲ ἡ πτώσις τῶν πρωτοπλάστων προῆλθεν ἐκ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ,

Π Ε Ν Θ Η

Ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον κατόπιν μακροχρονίου ἀσθενείας ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφὴ καὶ σεβαστὴ Δέσποινα Συνοδὴ Μιχ. Στεργίου.

Ἡ μεταστάσα κατήγετο ἐκ Ζαγοράς Πηλίου καὶ ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἀκραϊφνῶν γνησίων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἥτις ἀφ' οὗτου εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ μέχρι τοῦ θανάτου τῆς δὲν παρεξέκλινε τῶν κανόνων τῆς ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας. Ἡ ἀκράδαντος πίστις πρὸς τὸ πᾶτριον ἐορτολόγιον ἦτο δι' αὐτὴν τὸ μεγαλύτερον ἰδανικὸν τῆς ζωῆς τῆς.

Ἐγκαταλείπει σύζυγον ἀπαρηγόρητον καὶ τέσσαρα τέκνα, ἅτινα ἠτύχησαν νὰ ἴδῃ καλῶς ἀποκατεστημένα καὶ ἀκολουθοῦντα αὐστηρῶς τὰς παραδόσεις ὅς ἐδίδασκεν εἰς αὐτά.

Ἡμεῖς οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην τῆς εὐχόμεθα ὅπως ὁ μισθοποδοτὴς Θεὸς

ἦτοι τῆς «οὐ φάγεσθε...» (Γεν. 1) ἥτις σημαίνει κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας «νηστεύσατε».

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Κύριος, μετὰ τὸ εἰς τὸν Ἰορδάνην ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου βάπτισμά του, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἐνήστευσεν «ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα» (Ματθ. Δ' 2), ἐκ τῆς νηστείας ἀρχίσας τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ νὰ ἐξοφῇ ἡμεῖς μὲν δι' αὐτῆς τὸ χρέος τῶν πρωτοπλάστων νὰ διδάξῃ δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν χρησιμότητα τῆς ἀληθοῦς Νηστείας.

Τοιαύτη εἶναι ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου τὴν ὁποῖαν διανύομεν καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὥρισε τὴν ἐποχὴν ταύτην, ὡς προσέλεχθη, ὡς προετοιμασίαν διὰ τοὺς μελλοντικούς πνευματικούς ἀγῶνας.

Ἀντιλαμβάνομεθα ὅθεν, πόσον βαρέως ἀμάρτανον ὅσοι κατ' αὐτὰς τὰς ἁγίας ἡμέρας ἐνεργοῦν τὰ τῶν εἰδωλόματρων ἔθιμα, τὰς παμπλὰς τοῦ διαβόλου, τὸν ὁποῖον καὶ τὰς ὁποίας ἀπετάχθημεν ἐν κατὰ τὸ Ἄγιον βάπτισμα καὶ συνετάχθημεν ἐν τῷ Χριστῷ.

Ἐνεδύθημεν τὸν Χριστὸν διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, πάντα δὲ τὰ μέλη ἡμῶν, ἐσφραγίσθησαν διὰ τοῦ Ἁγίου Χρίσματος, τῆς βασιλείας ταύτης σφραγίδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τῆς μεταλήψεως δὲ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἠνωθήμεν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐθεωθήμεν, «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ ἐν αὐτῷ» εἶπεν ὁ Κύριος (Ἰωάν. Στ' 54).

Ποῖαν λοιπὸν σχέσιν ἔχει ὁ τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον παρὰ Θεοῦ δωρεῶν ἀπολαύσας Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς μὲ τὸν Διάβολον καὶ τὰς πομπὰς αὐτοῦ;

Μακρὰν λοιπὸν ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ἀγαπητοί, διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν μετὰ τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, ὅπως διὰ τῆς Νηστείας καὶ τῶν λοιπῶν ἀσκήσεων συστανωθῶμεν τῷ Χριστῷ. Ἀλλὰ περὶ τούτων εἰς τὸ προσεχές.

τάξῃ τὴν ψυχὴν τῆς ἐξ ἡμῶν μεταστάσης ἐν κόλποις Ἀβραάμ καὶ ἐν σκηναῖς δικαίων, εἰς δὲ τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τῆς τῆς ἐξ ὕψους παρηγορίας.

Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῆς
Α. Κ. Α.

Πανηγύρεις Φεβρουαρίου

Τὴν 2αν ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ πανηγυρίζει οἱ Ἱ. Ναὸι 1) τοῦ Πειραιῶς, 2) τοῦ Μαρκοπούλου καὶ 3) τῆς Ἱ. Μονῆς Χορτοκαπίου Ἐλευθερουπόλεως.

Τὴν 4ην ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Καλαμών.

Τὴν 13ην ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Ν. Σμύρνης.

Τὴν 19ην ἡμέραν Παρασκευὴν, ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Φιλοθέης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Ἁγίου Πετραλῶνων.

Τότε μόνον θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ πλήρης κοινωνία

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» (φύλλον 15 Ἰουλίου ἐ.ε. ἀριθμ. 17) εἰς σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐ ν ἄ κ ὁ μ η θ ἡ μ α π ρ ο σ ε γ γ ῖ σ ε ω ς» μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται καὶ τὰ κάτωθι: «Συμφώνως πρὸς προσφάτους ἐπισκοπικὰς ἢ συνοδικὰς ἐγκυκλίους τῶν ἐπὶ μέρους Ρωμαιοκαθολικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ὁλονὲν γίνεται εὐρυτέρα ἐφαρμογὴ τῆς σχετικῆς διατάξεως τῆς Β' Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποῖαν δέον ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ καθεστῶς τῆς μεταδόσεως τῆς Θείας Κοινωνίας ὑπὸ τὰ δύο εἶδη ἦτοι ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἡγιασμένου ἄρτου καὶ οἴνου».

Ἐάν τοιοῦτόν τι συμβῇ ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ ἁγιωτάτου τούτου Μυστηρίου καὶ ἀποκηρυχθῶν ὑπὸ τῶν Παπικῶν καὶ ἀποβληθῶν καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι πλάναι καὶ κακοδοξίαι τῶν, δύναται τις νὰ πιστεύῃ εἰς μίαν μελλοντικὴν «πλήρη ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν» ἀφοῦ οὗτοι θὰ ἔχουν ἐπιστρέφει ὀριστικῶς καὶ ἐν μετῴφῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας τῶν.

Τεχνονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

Εὐχαριστίαι

Ὁ Μάκαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Αὐξέντιος μὴ δυνάμενος νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἓνα ἑκαστον, εὐχαριστεῖ θερμῶς ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης ἅπαντας τοὺς τιμήσαντας τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ δια τῆς παρουσίας των ἢ δι' εὐχετηρίων τηλεγραφημάτων καὶ ἐπιστολῶν Κληρικούς τε καὶ Λαϊκοὺς, Ἱεράς Μονάς, Κοινότητας καὶ Παραρτήματα Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ εὐχόμενος αὐτοῖς τὰ βέλτιστα ψυχῇ τε καὶ σώματι.

Θεῖον Κήρυγμα εἰς Θεσσαλονίκην

Μετὰ πολλῆς ἱκανοποιήσεως παρακολουθοῦμεν τὴν συνέχειαν τῶν κηρυγμάτων εἰς Θεσσαλονίκην ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἱερῇ ναφί τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοθλάγαντος. Εἶναι μία ιδεώδης καὶ λίαν ἐποικοδομητικὴ προσπάθεια τοῦ ἐπισκόπου Ἐπισκόπου κ. Χρυσό-

στόμου μετὰ τῶν ἀξίων συνεργατῶν τοῦ κληρικῶν καὶ τῶν ἀξιολόγων κ.κ. Θεολόγων διὰ μίαν ψυχικὴν τόνωσιν, τόσο ἀπαραίτητον εἰς τὰς ἡμέρας μας κατὰ τὰς ὁποίας τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ λαοῦ μας ἔχει ἐπικινδύνως ταπεινωθῆ. Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τοὺς συντελεστάς τοῦ ωραίου καὶ ψυχοφελοῦς ἔργου καὶ συνιστῶμεν ἐνθέρμως πρὸς πάντας τοὺς Θεσσαλονικεῖς ὅπως προθύμως καὶ ἀνελλιπῶς παρακολουθοῦν τὸν Θεῖον Λόγον ὡς τροφήν οὐρανίαν καὶ ζωὴν τῆς ψυχῆς κατὰ τὴν θεῖαν ρῆσιν: «οὐκ ἐπ' ἄρτι μόνον ζήσεται ἄνθρωπος ἀλλ' ἐν παντὶ ρήματι ἐκπορευομένη διὰ στόματος Θεοῦ».

Ἐπιτελεῖται δὲ τὸ θεῖον Κήρυγμα ἐκάστην Κυριακὴν περὶ ὥραν 4.30' ἀπογευματινὴν ἐν τῇ ὡς ἂν Ἱερῇ Ναφί, ὁδὸς Μακεδονομάχων 23 Καλλιθέας. Στάσις Πράσινο Μύλος.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου

Ἡ λαοθάλασσα ἡ ἐμμένουσα σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος εἰς τὰ ἱερά καὶ ὄσια τῆς ἁγίας Πίστεως τῶν Πατέρων ἡμῶν.